

Rose

君有疾否

ปิ่นปักผม

如似我聞 หุร้อห่อเหิน เขียน

เจ้าเงิน แปเป

LadyVanila วาด

Rose

ปฏิปักษ์คู่บัลลังก์ เล่ม 1

君有疾否

如似我闻

हरुชื่อหว่าอเหวิน

เียน

เจ้าเงิน

แป

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ยามที่หลินอันส่งข่าวคราวมา จู่หมีงอวินกำลังฝึ่ม้วนหนังสืออยู่กลางลานบ้าน
ม้วนภาพม้วนหนังสือโบราณวางอยู่ทั่วพื้น แสงอาทิตย์ส่องสู่ลาน
ภายในสายลมอบอุ่นเจือด้วยกลิ่นน้ำหมักหอม
มือของเขากำลังถือหนังสือการทหารอยู่ม้วนหนึ่งบังบนหน้าผาก
- हरुชื่อหว่าอเหวิน

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

ปฏิกิริยาคู่ปลั่งก่ เล่ม 1

君有疾否

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

《君有疾否》Vol. 1

All rights reserved.

Original story and characters created and copyright © 如似我聞 Ru Si Wo Wen

Thai edition rights under license granted by Manzhouli Zhalainguo Wenxin

Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室 www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2022 Amari Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5404-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิศักดิ์ อธิธรรม • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรัตน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนิสรา ศรองธรรม

บรรณาธิการภาษา ธัญรัตน์ นิภาธรจรัส • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ ผนัฐ ศรีสุขโซ • พิสูจน์อักษร พวงผกา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระอ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อบุรุษที่อยู่คนละซีกอำนาจ ต่างจับเคียวฝีมือกันด้วยวิธีการอันประหลาดยิ่ง ความคิดสุดโต่งของคู่อริคู่นี้ ผู้บัญชาการทหารที่คิดตีสันทกับผู้ตรวจการแผ่นดินอย่าง ชูช้อวี่ ที่มีภาพลักษณ์สูงส่ง สุภาพ อ่อนโยน ทว่าจริงๆ แล้วกลับเว้นระยะห่างกับทุกคนอย่างแนบเนียน ด้วยการแสร้งบอกว่าตนเองมีใจและปรารถนาในตัวอีกฝ่าย งานนี้ไม่รู้ว่ามีใครกันแน่ที่จะพ่ายแพ้ในเกมรัก จะเป็นชูช้อวี่ที่จิตใจมั่นคงยิ่งกว่าหินผา โอนอ่อนเพราะคำหวานของคู่อริคู่นี้ หรือเป็นคู่อริคู่นี้ที่ทำตนเป็นพวกชื่นชอบบุรุษ ทว่ากลับตกบ่วงรักนี้เสียเอง

Rose

บทที่ 1

แคว้นต้าเซี่ย รัชศกยงเหอปีที่แปด วันครีษมายัน¹

ซานเมืองนอกนครหลวงฉางอัน ทะเลแมกไม้ดกครึ้ม ลมพัดผ่าน
แหวกเป็นรอยแยก เสียงหวีดร้องไล่กระจางดั่งขึ้นคราหนึ่ง กลางป่าเขียวชอุ่ม
พลันมีนกขนดำที่ไม่สะดุดตาตัวหนึ่งโฉบออกมา ก่อนจะทะยานสู่
นกตัวนั้นกระพือปีกแฉลบผ่านหอคอยที่ตั้งตระหง่านเหนือประตูเมือง ผ่าน
ถนนสายยาวอันคึกคักรุ่งเรือง ก่อนมุดหัวเข้าไปในจวนผู้บัญชาการ ร่อนลง
บนไหล่บุรุษชุดดำที่มีท่วงท่าสง่าผ่าเผยคนหนึ่งกลางลาน

จินเจาเก็บกระบอกไม้ไผ่ที่อยู่บนขาของนก กวาดสายตามองจดหมาย
คร่ำๆ แล้วหมุนกายเหยียบขึ้นบันได

กลืนไม้จันทน์ลอยอบอวลภายในห้องหนังสือ บุรุษหนุ่มสวมเสื้อคลุม
แพรไหมสีครามผู้หนึ่งนั่งเอนกายอยู่ด้านหลังโต๊ะหนังสือ เขากำลังหลุบตา
ปอกผลลิ้นจี่ เปลือกลิ้นจี่สีแดงสดขั้วนี้มีมือของเขาให้ขาวฟ่อง

“กลับมาได้จังหวะพอดี” อุ้งหมีงอวินเอยกับผู้ที่เข้ามาโดยไม่เฝ้าหน้า
“กินหรือไม่”

¹ หรืออุตรตรายัน คือการที่ดวงอาทิตย์โคจรไปถึงจุดหยุดซึ่งก็คือจุดสุดทางเหนือ เป็น
วันที่มีช่วงกลางวันยาวนานกว่ากลางคืน สำหรับประเทศจีนถือเป็นวันเริ่มต้นของฤดูร้อนในเดือน
มิถุนายน

จินเจามอบจดหมายให้ “เงินเสวียนเหวินตายแล้ว”

การเคลื่อนไหวของฉูหมิงอวั้นซังกลิ้งเล็กน้อย ก่อนจะเลื้อยตามองจินเจา หยิบผ้าแพรไหมขึ้นเช็ดมือจนสะอาดสะอ้านแล้วจึงรับจดหมาย อ่านทีละบรรทัดอย่างไม่ใส่ใจ ใบหน้าของเขาปราศจากคลื่นอารมณ์ เพียงแต่ยามวางจดหมายลงบนโต๊ะกลับหัวเราะขึ้นเบา ๆ อย่างคลุมเครือ “เงินเสวียนเหวินมีบุญคุณช่วยเหลือข้า การส่งคนคุ้มกันเขากลับบ้านเกิดอย่างลับ ๆ เดิมทีก็เป็นหัวใจอย่างที่สุดแล้ว นึกไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าจะเกิดเหตุการณ์เหนือความคาดหมายขึ้นกับเขา”

“เป็นข้าน้อยที่ไร้ความสามารถ” จินเจาเอ่ย

“เอาเถอะ” ฉูหมิงอวั้นเอ่ย “ผู้อื่นฆ่าตัวตาย ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าจะขัดขวางได้”

จินเจานิ่งเงียบไม่พูดจา

เงินเสวียนเหวินคนนั้นอายุเจ็ดสิบกว่าปีแล้ว ตำแหน่งสูงสุดเป็นถึงเจ้ากรมทหาร รับใช้ฮ่องเต้มาสามรุ่น มีบารมีในราชสำนักมากล้น ไม่กี่วันก่อนเขาเกษียณตัวเองลากลับบ้านเกิด องค์เหนือหัวพระราชทานของขวัญให้ขุนนางหลายชีวิตร่วมส่งลา ทุกอย่างล้วนสงบราบรื่นแจ่มใสตลอดชีวิตของเขา แม้แต่องค์กรภรรยาที่พวกเขาส่งไปคุ้มครองล้วนออกเดินทางกลับมารายงานภารกิจแล้ว ใครจะคาดเดาได้ว่าจู่ๆ เขาก็ปลิดชีพตนคาบ้าน

ยามที่องค์กรภรรยาทราบข่าวแล้วกลับไปถึง ทั้งห้องเหลือเพียงคราบเลือดกระจัดกระจาย ศพของเงินเสวียนเหวินถูกขุนนางห้องฉินรับไปบรรจุโลงและฝังแล้ว จากคำบอกเล่า จู่ๆ เขาก็ดื่มสุราขับขานบทเพลงสุดเหวี่ยงตลอดทั้งคืน หลังจากนั้นก็ไร้ซึ่งข่าวคราว พอเพื่อนบ้านผลักประตูเข้าไปถามไถ่ กลับเห็นเขาถมกระบี่ปลิดชีวิตตนเองจนสิ้นใจ โลหิตสดกระเซ็นทั่วพื้น ยิ่งไปกว่านั้นมีคนกล่าวว่าได้เห็นตัวอักษรเลือดไหลย่อยแปดคำที่เขาเขียนไว้บนผนัง

“มิทนธูกบิ๊บ ขอตายเพื่อปณิธาน”

“เขาเขียนประโยคนี้ก่อนตายจริงๆ หรือ” ฉูหมิงอวั้นเอ่ยถาม

“ตอนองค์กรฯ เงามกลับไปถึงก็ไม่เห็นตัวอักษรใดหลงเหลืออยู่แล้ว ไม่รู้ว่าเป็นจริงหรือเท็จ ทางกำลั้งระงับข่าวด้านนั้นไว้ กล่าวเพียงว่าถึงแก่กรรมแล้ว อย่างอื่นล้วนปิดปากเงียบไม่เอ่ยถึง”

“เหอะ เงินเสวียนเหวินเป็นคนระดับใด จู่ ๆ มาตายอยู่ในบ้านกะทันหันขนาดนี้ ทางกำลั้งคงกลัวว่าจะมีข้อสงสัยที่สะท้อนถึงนครหลวงจนชักนำปัญหาตามมาจริง ๆ อย่างไรเสียก็อยู่ไกลจากนครหลวง ย่อมยากปกปิดเรื่องราวให้ผ่านพ้นไปโดยเร็วที่สุด การปกปิดอำพรางว่าสุขสงบก็เป็นสิ่งที่คนเหล่านั้นถนัดมิใช่หรือ” ฉูหมิงอวี่นพึงพนักเก้าอี้ ปลายนิ้วแตะบนจดหมายเบา ๆ “ข่าวลือใช้ว่าจะเกิดขึ้นตามอำเภอใจ อีกทั้งประโยชน์ก็มีความเด็ดเดี่ยวหาว่าหาญของเขาจริง ๆ น่าจะเป็นของจริง เกรงว่าเพราะทั้งเบาะแสไว้ชัดเจนเกินไป จึงถูกคนทำลายทิ้ง”

ฉินเจาหมิ่น “เรื่องนี้มีปัญหาภายในจริง ๆ หรือ”

ฉูหมิงอวี่นกลับมา “พบครอบครัวของเงินเสวียนเหวินอยู่ที่นั่นด้วยไหม”

ฉินเจาไต่ตรงตรงครู่หนึ่งจึงส่ายหน้าเอ่ย “ดูจากรายงาน ไม่พบเห็นมาก่อน”

“เรื่องนี้ไม่น่าแปลกใจ”

“อะไรหรือ”

“‘มิตินฎกบิ๊ป ขอตายเพื่อปณิธาน’ นี่ต้องไม่ใช่ความแค้นส่วนตัวแน่นอน เงินเสวียนเหวินเป็นขุนนางมาหลายปี ไม่กล่าวถึงลูกศิษย์นับร้อยผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากเขาไม่ว่าจะมากหรือน้อยล้วนมีนับไม่ถ้วน ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงความลับที่เขาล่วงรู้ทั้งหมด หากสามารถใช้งานเขาเพื่อตนเองได้ ก็จะได้เปรียบเหนือราชสำนัก” ฉูหมิงอวี่นยิ้มอย่างเย็นชาแล้วเอ่ย “ไร้ทางชักจูงเข้าเป็นพรรคพวก จึงใช้ครอบครัวมาข่มขู่ ไม่ใช่วิธีการใหม่อะไร”

“หากเป็นเช่นนั้น พวกเราก็จำต้องยื่นมือเข้าแทรกแล้ว” ฉินเจาเอ่ย

“เพียงแค่ไม่รู้ว่าเขาพาครอบครัวของเขาไปยังที่อื่นเอง หรือตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่น” ฉูหมิงอวี่นเอ่ย “ให้องค์กรฯ เงามที่ยังอยู่ที่นั่นสืบข่าวจาก

ทางการอีกครั้งก่อน ลองดูว่าพบอะไรหรือไม่”

“รับทราบ” จินเจาชะงัก ก่อนจะเอ่ยขึ้นอีก “ยังมีอีกเรื่อง ตอนนี้อยู่แล้วอาจจะมีส่วนเกี่ยวข้อง คนที่พวกเราสังเกตเห็นระหว่างทางก่อนหน้านี้แอบติดตามเงินเสวียนเหวินเช่นกัน องค์กรข้าเพิ่งพบร่องรอยของฝ่ายตรงข้ามอีกครั้งที่ฉางอัน ยืนยันได้ว่าเป็นคนจากตระกูลซู”

“...ตระกูลซู?” ฉูหมิงอวี่นย่นคิ้วเล็กน้อย “ซูชื่ออวี่หรือ”

จินเจาองเขาพาลงพยักหน้า

แคว้นต้าเซี่ยดำรงอยู่มานานกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว เนื่องจากอัศวินเสนาบดีผู้ก่อตั้งราชสำนักวางแผนก่อกบฏ นับแต่นั้นจึงยกเลิกตำแหน่งนี้สามขุนนางใหญ่เหลือเพียงสองตำแหน่ง คือผู้บัญชาการควบคุมงานทหาร ผู้ตรวจการดูแลงานตรวจตรา ร่วมกันช่วยเหลือฮ่องเต้ปกครองบ้านเมือง

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันพระชนมพรรษาเยาว์วัยทั้งอ่อนแอไร้ความสามารถ ราชสำนักจึงถูกฉูหมิงอวี่นผู้อยู่ในตำแหน่งผู้บัญชาการและซูชื่ออวี่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการคุมอำนาจบริหาร กลายเป็นการเผชิญหน้าที่หักเหลี่ยมกันระหว่างฝ่ายฉูกับฝ่ายซู

“เจ้าสงสัยการกระทำของซูชื่ออวี่หรือ” ฉูหมิงอวี่นมองทางเขา คิดใคร่ครวญแล้วเอ่ยอีกที “กล่าวได้ยาก”

จินเจาไตร่ตรองแล้วกล่าว “นั่นสินะ อย่างไรก็ตามเสียซูชื่ออวี่ก็เป็นบุรุษผู้มีคุณธรรมที่ผู้คนล้วนเรียกขานกัน วิธีเช่นนี้ต่ำช้าอยู่บ้าง”

“เหอะๆ” ฉูหมิงอวี่นหัวเราะเยาะ “ท่าทางของบุรุษผู้มีคุณธรรมที่แสดงให้คนดูนั้น เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นบุรุษผู้มีคุณธรรมจริงๆ”

“...เช่นนั้นแล้วท่านคิดเห็นอย่างไร”

“ข้าจะรู้ได้อย่างไร” ฉูหมิงอวี่นเอ่ย “ข้ามิได้สนิทชิดเชื้อกับซูชื่ออวี่เสียหน่อย”

จินเจา “...”

“ทว่าข้าเป็นกังวลอีกเรื่องมากกว่า” ฉูหมิงอวี่นยกมุมปากเอ่ยเสียงเนิบนาบ “คนในสำนักตรวจการล้วนเป็นคนของราชสำนัก ซูชื่ออวี่ไร้ทาง

โยกย้ายเป็นการส่วนตัวได้อิสระ เช่นนั้นคนที่สะกดรอยตามเงินเสวียนเหวินตลอดทางจะเป็นใครกัน”

“ไม่ชัดเจน พวกเราเกือบจับอีกฝ่ายได้สามครั้ง แต่ก็ลั่นหลบหนีได้ทุกครั้ง”

“หนึ่งในนั้นยังมีครั้งหนึ่งที่เปิดเผยตัวตนออกไปให้อีกฝ่ายรู้” จู๋หมิงอวี่นยกมือเล็กน้อย ปรามจินเจาที่จะเอ่ยขอโทษอีกครั้ง “องค์กรของเราเป็นข้าที่บ่มเพาะมา ข้ารู้ดีว่ามีความสามารถมากเพียงใด คนที่ทำให้พวกเขาจนตรอกถึงขนาดนี้ได้ เจ้าคิดว่าจะเป็นคนที่คุณเชื่อไว้ได้มาอย่างสง่างาม”

จินเจาเข้าใจในทันที ทว่าตอบกลับไม่ถูกจังหวะ

จู๋หมิงอวี่นยิ้มบาง ๆ นัยน์ตากลับเยือกเย็น “สหายร่วมงานของข้าคนนี้มีเบื้องหลังอำนาจในยุทธภพอะไรสักอย่าง หรือมีกองกำลังที่แอบบ่มเพาะไว้เช่นเดียวกับข้ากันนะ หลายปีมานี้ข้าไม่เคยรู้แจ้งเลย ดูท่าจะเข้าใจเขาน้อยเกินไปจริง ๆ จู๋ ๆ ข้าก็อดคิดไม่ได้ว่าสิ่งที่ข้ามองเห็นทั้งหมด ส่วนใหญ่เป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้น”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร”

รอยยิ้มที่มุมปากของเขานิ่งค้าง นิ้วมือขยับเมสลิ์ลันจี้ ออกแรงเพียงนิด เมสลิ์ก็สลายเป็นผุยผงอยู่ระหว่างนิ้ว “ตรวจสอบอย่างละเอียดให้กระจ่างอย่างไรเสียตอนนี้ คู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของข้าก็คือเขา”

“แต่ก็ไม่อาจดูแคลนอำนาจที่อยู่เบื้องหลังคุณเชื่อไว้ได้ หากทำให้เขารู้ตัวเกิดความระแวงระวังขึ้นมาก็จะยุ่งยากเอาได้”

“สิ่งที่เจ้ากังวลนั้นถูกต้อง พวกเรา...”

จู๋ ๆ เสียงเคาะประตูกึกดังขึ้น จู๋หมิงอวี่นหยุดบทสนทนาแล้วขวานรับประตูห้องหนังสือเปิดออกเสียงดังแอ็ด สตรีนางหนึ่งยกถาดเคลือบสีแดงเดินเข้ามา จังหวะเคลื่อนไหวงดงามหยาดเยิ้ม ก่อนทำความเคารพเขาอย่างอ่อนช้อย “ได้ทำหน้าที่เหนียวกับงานมาทั้งวัน หวังจืดด้วยปัญญา ยากจะแบ่งเบาความกังวลจากใต้เท้า ครุ่นคิดอยู่นาน ได้เพียงทำน้ำแกงมามอบให้ใต้เท้า หวังว่าใต้เท้าจะไม่รังเกียจ”

ฉู๋หมิงอวินตอบรับอึ้ง พลังโบกมือเอ่ย “วางไว้ตรงนี้ เจ้าออกไปก่อนเถิด”

หฺวู่จี้วางตาลงตามคำสั่ง ทว่ากลับไม่จากไปไหน นางปราดมองฉินเจาที่ยืนหลุบตาอยู่อีกด้าน ทันใดนั้นสายลมหอมกรุ่นระลอกหนึ่งก็พัดผ่าน หฺวู่จี้อ้อมผ่านโตะหนังสือไปถึงข้างกายของฉู๋หมิงอวินแล้วก็ตรึมฝึปากเบาๆ กายนวลหอมละมุนพลันแนบประชิดไหล่ของเขา นางโน้มตัวเอ่ยข้างหูของฉู๋หมิงอวินอย่างขุ่นเคือง “น้ำแกงนี้ตุ๋นอย่างพิถีพิถันอยู่หลายชั่วโมง² หากหฺวู่จี้ไม่เห็นได้เท่าเต็มจนหมด ก็จำเป็นต้องบิตพลีไม่จากไปแล้ว”

ฉู๋หมิงอวินเอียงศีรษะทอดมอง ยกมือเชยคางของนางขึ้น ปลายนิ้วอ่อนเก๋ยผ่านมุมปาก นางหลุบตากำลังจะคลี่ยิ้ม จับพลันสีหน้าก็ขาวซีด ตกใจร้องแตกอยู่ในลำคอหนึ่งก็ไร้ทางเปล่งเสียงออกมาได้อีก

ฉู๋หมิงอวินบีบลำคอของนางด้วยสีหน้าเฉยชา “ฟังคำพูดของข้าไม่เข้าใจหรือ”

หฺวู่จี้ถูกตรึงไว้แน่น พ่นเสียงออกมาไม่ได้สักคำ นางตัวลั่นระริกพลงสายหน้าสุดชีวิตจนกระทั่งฉู๋หมิงอวินปล่อยมือ จึงรีบร้อนถอยออกไปพร้อมร้องให้สะอึกสะอื้น

ฉู๋หมิงอวินยกน้ำแกงขึ้นพิจารณาครู่หนึ่ง ก่อนจะเอียงขามเทน้ำแกงทั้งหมดลงในกระถางที่อยู่มุมโตะ แล้วจึงปรายตามองฉินเจาที่อยู่อีกด้าน “เจ้าอยากจะทำอะไร”

ฉินเจาเอ่ยด้วยใบหน้าที่ไร้ความรู้สึก “ศิษย์ที่มิว่าสนรักไม่ตื่นเขินเลย”

“ศิษย์พี่ของเจ้าอารมณ์ไม่ดี หากล้อเล่นอีกหนข้าจะตีเจ้า” ฉู๋หมิงอวินเอนกายกลับพึงเก้าอี้ เอ่ยอย่างรำคาญใจ “ตำแหน่งในราชสำนักของข้ามันคงขึ้นทุกวัน คนที่จับตาดูข้าก็มีมากขึ้นเรื่อยๆ หลายปีมานี้มีสตรีที่ถูกส่งมายังจวนคนไหนบ้างไม่คิดหาหนทางรวบรวมข่าวสาร ข้ายังต้องแบ่งเงินจำนวนมากให้พวกนางใช้จ่าย หากไม่ใช่เพราะไม่มีทางเลือก แทนที่จะเผชิญหน้ากับ

² หนึ่งชั่วโมงเท่ากับสองชั่วโมง

พวกนาง มิสู้ให้ข้าส่งกระจกขึ้นชมตนเองทั้งคืนยังจะดีเสียกว่า”

“เช่นนั้นท่านวางแผนอย่างไร” ฉินเจาถาม

“บนโลกนี้สิ่งที่ไม่คุ้มค่ากับเงินมากที่สุดก็คือชีวิตของพวกสายสืบ สอดแนม ไม่ช้าก็เร็วจะต้องเก็บกวาดให้สะอาด” ฉูหมิงอวี่นยกมือขึ้นหวด คลึงหว่างคิ้ว “เมื่อครู่พูดถึงไหนแล้วนะ”

“ชูชืออวี่” ฉินเจาเอ่ย “ต้องการสืบความเคลื่อนไหวของเขาและเบาะแส ของลูกน้องให้กระจ่าง เกรงว่าคงเป็นไปได้ยากที่เขาจะไม่รู้ตัว”

“เขาจะต้องรู้ตัวแน่” ฉูหมิงอวี่นไตร่ตรองครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยขึ้นฉับพลัน “หากทำให้เขารู้ว่าทำอะไรไม่ถูกเล่า”

“เป็นไปได้หรือ” ฉินเจาเอ่ยอย่างสงสัย

ฉูหมิงอวี่นกวาดสายตามองข้ามที่ว่างเปล่าบนโต๊ะ พลันยกยิ้มมุมปาก “พอดีเลย ไม่ต้องรอช้าเร็วอะไรแล้ว” เขายึดตัวตรงพลาจมองทางฉินเจา ก่อนออกคำสั่งว่า “ไปสั่งการให้คนแพร่ข่าว จะเล่าความวุ่นวายไรยอมได้ แค่นบอกความจริงแล้วเข้าโปรดปรานบุรุษ จะต้องให้ข่าวแพร่สะพัดไปทั่ว ทั้งนครหลวงก่อนเข้าวันพรุ่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องให้ชูชืออวี่ได้ยิน อย่างชัดเจน”

หากให้บรรดาคุณหนูที่ยังไม่ออกเรือนของฉางอันพิจารณาเลือกบุรุษผู้เป็นที่ ต้องตาต้องใจ คนที่อยู่ลำดับแรกย่อมเป็นชูชืออวี่ผู้ตรวจการคนปัจจุบันของ ราชสำนักอย่างไม่ต้องสงสัย

ชูชืออวี่เกิดมาเพียบพร้อมด้วยอำนาจและชื่อเสียง บรรพชนนับขึ้นไป ลีรุ่นล้านเป็นแม่ทัพผู้เลื่องชื่อ ชูเจ๋วบิดาของเขาเป็นขุนนางที่อดิธธองแต่ทรง ฝากฝังพระโอรสให้ดูแล ส่วนเขาอยู่ในตำแหน่งสามขุนนางใหญ่ ได้รับความ โปรดปรานและความไว้วางใจจากฮ่องเต้อย่างล่ำลิก กระนั้นเขากลับไม่มีนิสสัย วางอำนาจบาตรใหญ่แม้แต่แต่น้อย สุภาพอ่อนโยนต่อผู้คน แต่โรมาปฏิบัติต่อ ผู้อื่นนุ่มนวลมีมารยาทอยู่เสมอ คนที่ทาบทามเขาให้ตระกูลของตน แม้จะเคย ถูกปฏิเสธไปอย่างอ้อม ๆ ก็ยังคงต้องการรับเขามาเป็นบุตรเขยอย่างไม่ย่อท้อ

แต่ผู้หญิงอื่นกลับรู้สึกเสมอว่าในคุณภาพของชูช่อวี่ อีกฝ่ายวางระยะห่างที่พอเหมาะพอดีต่อผู้คน ดูคล้ายอ่อนโยนความจริงกลับเฉยเมย เขาคร้านจะเปลี่ยนความคิดทำความเข้าใจกับคนประเภทนี้ ดังนั้นต่อให้พวกเขาสองคนอยู่ร่วมราชสำนักเดียวกันมาหลายปี จูชู่สองฝ่ายโต้เถียงกันไม่ว่างเว้น เขาและชูช่อวี่นับตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปัจจุบันก็รู้จักกันเพียงผิวเผินเท่านั้น

ทว่าหลังจากนี้ เกรงว่าจำต้องเกี่ยวข้องกันให้มากขึ้นแล้ว

ผู้หญิงอื่นก้าวเท้าออกจากตำหนักใหญ่ ปรามมองกลุ่มขุนนางที่เลิกจากการประชุมกำลังจะออกจากวังหลวงแวบเดียวก็พบเงาร่างประหนึ่งต้นหยกไม้จืดหล่น³ ของบุรุษที่ได้รับความนิยมชื่นชอบที่สุดในนครหลวงผู้นั้น

“ได้ให้ชูช่าก่อน”

ชูช่อวี่หยุดเท้าแล้วเอี้ยวตัวมามอง เอ่ยถามว่า “ได้ให้ฉันมีอะไรหรือ”

“อืม” ผู้หญิงอื่นเดินไปถึงข้างกายเขา “มีคำพูดหนึ่งข้าคิดมานานแล้ว ยังคิดว่าควรบอกให้เจ้าได้รู้”

“เชิญกล่าว”

ผู้หญิงอื่นสูดลมหายใจเข้าลึก คว่ำมือของชูช่อวี่ที่อยู่ข้างกายมากุมไว้ “เจ้ายอมฟังจริงหรือ”

“ไม่ต้องเอ่ยว่ายอมหรือไม่ยอม มีอะไรอันใดก็พูดมาได้ตามตรง” ชูช่อวี่คิดจะดึงมือกลับอย่างแนบเนียน ทว่ากลับถูกกุมไว้แน่นกว่าเดิมเล็กน้อย เขายิ้มบางๆ พร้อมชำเลืองมองขุนนางที่เดินผ่านข้างกาย เอ่ยต่อว่า “สองสามวันมานี้ในนครหลวงมีข่าวลือแพร่สะพัดว่าได้ให้ฉันชื่นชอบบุรุษ ผู้แซ่ชูคิดว่าควรหลีกเลี่ยงจากข้อสงสัยเป็นดี”

“เจ้าอยากเลี่ยงจากข้อสงสัยหรือ” ผู้หญิงอื่นเอียงศีรษะเล็กน้อย เผยสีหน้าเศร้าสร้อยออกมาบางๆ ครู่ต่อมากลับคลี่ยิ้มอีกครั้ง จมยั้งหะที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันได้ตอบโต้กุมมือของเขาด้วยสองมือ เปิดปากเอ่ยด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม “ชูช่อวี่ ข้าชอบเจ้ามานานแล้ว”

³อุปมาถึงผู้ที่โดดเด่น มีอนาคต

จังหวะเท้าของขุนนางที่เดินอยู่บนถนนวังหลวงต่างชวนเซกันที่

“...” ชูช้อวี่ตกใจยิ่งชั่วขณะ ครูต่อมาจึงยิ้มเอื่อยอย่างอ่อนโยนเหมือนเช่นเคย “เรื่องขบขันนี้ไม่น่าสนใจ ได้เท่าजू...”

“เจ้าไม่เชื่อข้าหรือ” จู๋หมิงอวี่นัตตบทเขา ก่อนจะกระชับมือให้แน่นขึ้นอีก ใบหน้าเต็มไปด้วยความจริงใจ “ฟ้าดินเป็นพยาน ชีวิตนี้ของข้าหวังเพียงแต่งงานรับ...แค่ก็...หวังเพียงอยู่กับเจ้าคนเดียวจนแก่เฒ่า เจ้ายินดีหรือไม่”

“ไม่ยินดี” ชูช้อวี่ยิ้มอย่างจริงจังเช่นกัน

“ข้าพอจะได้ ดังนั้นเมื่อก่อนจึงไม่กล้าแสดงความรู้สึกในใจต่อเจ้า” สีหน้าจู๋หมิงอวี่นไม่แปรเปลี่ยน “ทว่าสองสามวันมานี้ในที่สุดข้าก็คิดได้ ต่อให้ร้องขอแล้วไม่ได้มา อย่างไรก็ตามก็อยากลองดูสักตั้ง”

“ได้เท่าजूจำคนผิดใช้หรือไม่ เจ้ากับข้าแต่ไรมาไม่มีมิตรภาพระหว่างสหายร่วมงานเท่านั้น กลายเป็นความเกลียดชังทุกซี้ใจตั้งแต่เมื่อใดกัน” ชูช้อวี่ยิ้มเอื่อย

จู๋หมิงอวี่นจ้องมองเขา “คำพูดนี้ของเจ้า กำลังทำหน้าที่เมื่อก่อนข้าทำต่อเจ้าไม่มากพอใช้หรือไม่”

“ไม่ใช่เช่นนั้น ได้เท่าजूคิดมากแล้ว” ชูช้อวี่ออกแรงชักมือกลับ

“ตอนนี้เจ้าไม่เชื่อ ข้าก็ไม่โทษเจ้า วันหน้าข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นแน่นอน ชื่ออวี่ หัวใจของข้าไม่มดเท็จ” จู๋หมิงอวี่นซุกมือเข้าไปในแขนเสื้อแล้วหยิกตนเองหนึ่งที่ เอ่ยด้วยถ้อยคำลึกซึ้ง

จู่ๆ รอยยิ้มของชูช้อวี่ก็ลึกลงขึ้น เขาหรี่ตาลเล็กน้อยพลางเอ่ยปากอย่างนิ่มนวล “เจ้าป่วยใช้หรือไม่”

“ป่วยเป็นไข้ใจ” จู๋หมิงอวี่นตอบอย่างไม่ลังเล

“เสียมารยาทแล้ว” ชูช้อวี่ผงกศีรษะให้ ก่อนจะหมุนกายจากไป

“ข้าจะรอเจ้าเปลี่ยนใจ” จู๋หมิงอวี่นมองส่งด้วยสายตาลึกซึ้ง จนกระทั่งเงาร่างของอีกฝ่ายหายลับไปจึงสำรวจมสีหน้าท่าทางแล้วยกยิ้มขึ้นบางๆ เขาเผชิญกับสายตาซับซ้อนของบรรดาขุนนางที่กวาดผ่านตนเองอย่างไม่แยแส

ลักนิต ภายในใจคิดทวนบทสนทนาเมื่อครู่หนึ่งรอบ รู้สึกว่าแม้การแสดงของตนออกจะเกินจริงไปสักหน่อย แต่ผลลัพธ์กลับชัดเจนอย่างยิ่ง ยิ่งนับว่าน่าพึงพอใจ

ส่งผลให้จังหวะการก้าวเท้าออกจากประตูวังหลวงของใต้เท้าฉูในวันนี้มีชีวิตชีวาขึ้นสองสามส่วน

วันเวลาในหน้าร้อนแสนสงบและผ่อนคลาย องค์กรที่เฝ้าประตูจนชุดงเยหน้าหรีตารับแสงอาทิตย์สไลไม่ได้ ขณะที่กำลังสบายใจ หุกลับได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบดังขึ้นฉับพลัน เขายกทวนวงเดือนขึ้นขวางเงาร่างที่เตรียมถลันสู่ด้านในจวน ก่อนจะตะโกนถามด้วยเสียงดุดันว่า “ใคร”

ผู้มาใหม่ค่อยๆ ชะลอฝีเท้าจึงไม่ชนเข้า เขาค้อมตัวกุมเข่าพร้อมงเยหน้าขึ้นหอบหายใจ เผยให้เห็นใบหน้าของเด็กหนุ่มที่งดงามหมดจด ชูไปเช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก “ข้าเอง!”

องค์กรจำได้ว่าเป็นผู้ดูแลข้างกายของคุณชาย จึงเก็บอาวุธทันทีขอโทษขอโพยแล้วอดเอื่อยยิ้มๆ ขึ้นมาไม่ได้ว่า “เหตุใดจึงรีบร้อนเสียจนเป็นเช่นนั้น เจ้าทนายน้อยท่านนั้นหายไปแล้วรี”

“หายกับเจ้าสิ” ชูไปอารมณ์ไม่ดี “เกิดเรื่องใหญ่แล้ว คุณชายเล่า”

“เมื่อครู่เห็นคุณชายเดินไปทางห้องหนังสือ น่าจะยังอยู่”

ชูไปพุ่งตัวไปยังห้องหนังสือทันที ทั้งผลึกประตูทั้งรับเอ๋ยโดยไม่หยุดพักหายใจ “คุณชาย! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!”

คนสองคนที่อยู่ในห้องหยุดการสนทนาแล้วหันหน้ามา เพียงมองเห็นบุรุษวัยกลางคนที่อยู่ข้างกายคุณชายของตน ชูไปก็ขำอ่อยบวม ก้มหน้าปิดปากสนิท

พ่อบ้านชู้อัหันกลับไปค้ำันให้ชู้อัหวี เอ่ยว่า “เช่นนั้นข้า่น้อยขอตัวลา” หลังจากชู้อัหวีพยักหน้ารับ ชู้อัจึงเดินไปด้านหน้าชูไป ขมวดคิ้วแน่นตำหนิเบาๆ “ไร้มารยาท หุนหันพลันแล่นอะไรกัน!”

ชูไปก้มหน้างุดอย่างห่อเหี่ยว “ท่านพ่อ...”

ติดที่มีชูชื่ออวี่อยู่ ชูอี่จึงกล่าวไม่ได้มากนัก เพียงถลึงตาใส่เขาคนหนึ่ง เป็นการดักเตือนก็จากไป

ชูชื่ออวี่ยืนหัวเราะเบาๆ อยู่ด้านหลังโต๊ะหนังสือ “ก่อนมาไม่รู้จักถามให้ชัดเจนว่ามีใครอยู่ ถูกดุด่าอีกแล้วเห็นหรือไม่”

ตอนนี้ชูไปถึงเสยหน้าขึ้น ลูบจมูกไปมา เอ่ยอย่างอับอาย “ยังเป็นคุณชายที่ดีที่สุด” เขาก้าวไปด้านหน้า มองเห็นชูชื่ออวี่ถือเทียบเชิญอยู่ในมือ “นี่คืออะไรหรือ”

“เทียบเชิญที่ซึ่งเหิงจอหงวน⁴ คนใหม่ส่งมา อีกไม่กี่วันเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลอง” ชูชื่ออวี่วางเทียบเชิญไว้ด้านข้าง “ตอนสอบคัดเลือกขุนนางเห็นสำนักงานเขียนของเขาสิ้นไหลเด็ดเดี่ยวและตรงไปตรงมา เป็นคนที่น่าคบหาคนหนึ่ง”

“อ้อ” ชูไปพยักหน้า

“เมื่อครูเจ้าอยากพูดอะไร เกิดเรื่องใหญ่อะไรขึ้นนั้นหรือ” ชูชื่ออวี่ถาม

“อ้อ!” ชูไปได้สติคืนกลับมาทันที รีบเอ่ยว่า “ข้างนอกล้วนพูดกันว่าผู้บัญชาการฉูคิดถึงท่าน!”

ชูชื่ออวี่ยิ้มซ้ำอีกหนึ่ง เอ่ยอย่างราบเรียบ “แค่การพูดคุยไร้สาระเท่านั้น”

“ตะ...แต่มันแพร่สะพัดไปทั่วโรงน้ำชาแล้วนะขอรับ! ยามนี้ได้ให้กลุ่มเทกกำลังรวบรวมสิ่งที่ท่านชื่นชอบอย่างสุดความสามารถ กระทั่งว่าท่านเคยไปที่ใดมาบ้างเขาก็อยากรู้ แม้แต่หญิงงามในजनก็ล้วนย้ายออกजन...” ชูไปมีสีหน้ายุ่งเหยิง “ข้า่น้อยคิดว่า...ไม่เหมือนเรื่องโกหกนะขอรับ”

“เจ้าพบเขาน้อยครั้ง เวลานี้जूๆ เขาบอกว่าคิดถึงข้า เจ้าก็เชื่อหรือ” ชูชื่ออวี่เหลือบตาขึ้นมองเขา

ชูไปพยักหน้า หลังจากสบเข้ากับสายตาของชูชื่ออวี่ก็รีบส่ายหน้าทันที

⁴ หรือ จั้วหยวนในสำเนียงจีนกลาง คือชื่อเรียกผู้ที่ได้อันดับหนึ่งในการสอบคัดเลือกขุนนางระดับประเทศเพื่อเข้ารับราชการ

“แค่ข้าวซุบซิบเท่านั้น หากตั้งใจได้แย่งคงยากหลีกเลี่ยงข้อสงสัยว่า เพราะอยากปกปิด มิสู้รอให้มันหายไปเอง”

“ไม่ได้นะคุณชาย!” ซูไปเอ๋ยทันควัน “เป็นเช่นนั้นต่อไปในอนาคตท่าน ก็จัดงานแต่งงานแล้ว! ปัจจุบันท่านยังไม่ได้แต่งงาน ตอนนี้เกิดเรื่องนี้ขึ้น ยังไม่พูดถึงคนอื่นจะเข้าใจผิดว่าท่านเป็น...เพียงดูท่าทีนี้ของผู้บัญชาการजूต่อไปยังจะมีแม่นางคนไหนกล้าแต่งงานกับท่านหรือ!”

“...เจ้าคิดไปเสียไกล” ซูซื่ออวี๋ถอนหายใจคราหนึ่ง มองท่าทางราวกับ ถูกไปพลของเขา พลังความเมือหาพุกหยกในแขนเสื้อ “เช่นนั้นข้าล้ง...”

“ไม่ใช่ขอรับ! คุณชาย ท่านนะไม่รู้ว่าพวกเขาพูดคุยไปถึงขั้นไหน แล้ว!” ซูไปเอ๋ยแทรกคำพูดของเขาอย่างร้อนใจ ก่อนจะหน้าแดงทำอึกอัก อยู่เนิ่นนานจึงตัดสินใจเอ่ย “พวกเขาพูดกันว่าคุณชายที่ยังตรงน่ายำเกรง จู๋หมิงอว้นคนนั้นเมื่ออยู่บนเตียง...มากกว่าครึ่งอยู่ด้านล่าง”

“...” ซูซื่ออวี๋ถอนมือกลับ ยกจอกชาขึ้นถือหลวมๆ สงเสียง “อ้อ” หนึ่งหนแล้วพุกหน้ายิ้มเอ่ย “นั่นเป็นการชมเชยข้าไม่ใช่รี แต่คำพูดคุย ไร้สาระเท่านั้น โยต้องสนใจ”

ใบหน้าของซูไปเปลี่ยนเป็นประหลาดใจ ลับสน สุดท้ายกลายเป็น ความเลื่อมใสหลังจากจูกิดขึ้นได้ “คุณชาย ท่านไม่ธรรมดาจริงๆ!”

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว” ซูซื่ออวี๋ยิ้ม “คนที่ให้เจ้าไปรับเล่า”

“พบแล้วขอรับ กำลังตามมาด้านหลัง อีกเดี๋ยวเดียวคงถึงแล้ว”

เสียงขับขานของหญิงขับร้องภายในหอสุราแผ่วเบานุ่มนวล แว่วสู่ห้องแยก ที่อยู่ชั้นบน เสียดยเพียงแต่คนสองคนในห้องตอนนี้ต่างไร้อารมณ์สุนทรีย์ ไม่มีแก๊ใจจะรับฟัง

มือของจู๋หมิงอว้นคลี่หุบพัดสำจิน⁵ สองสามหน ในที่สุดก็วางไว้บนโต๊ะ อย่างหงุดหงิด เปิดปากทำลายความเสียบสงบในห้อง “ไม่เจอกันหกปี จะพบ

⁵ หมายถึง ทองคำโปรยปราย

หน้าที่ไม่ไปที่จวนข้ากลับนัดที่หอสุรา ตู๋เยว่จะทำอะไรกันแน่” เขาหยิบจอกเคลือบสีชาขึ้นมาเล่นบนปลายนิ้ว เอ่ยถามจินเจาที่นั่งอยู่ด้านข้าง “หัวสมองไร้แก่นนั้นของเขาจำถนนในนครหลวงได้ด้วยหรื”

จินเจาไม่ได้แย้งการพรรณนาของเขาอย่างหาได้ยาก เพียงเอ่ยอย่างเย็นชา “ทันทีที่มาถึงนครหลวงเขาไม่ได้มาหาพวกเราก่อน แต่วิ่งตรงไปหาญาติผู้พี่ของเขา อีกเดี๋ยวญาติผู้พี่คนนั้นของเขาจะต้องมากับเขาแน่ๆ จะไม่รู้จักทางได้อย่างไร”

ฉู่หมิงอวีนอดหันหน้าไปเพ่งพินิจสีหน้าของจินเจาไม่ได้ แม้ว่าจะเป็นสีหน้าไร้อารมณ์เช่นที่ผ่านมา แต่ริมฝีปากที่เข้มแน่นนั้นยังคงพอให้เขาอ่านออกถึงความประหม่า

หกปีก่อนเขากลับลาอาจารย์ออกจากเขาข้างอู่ คิดไม่ถึงว่าศิษย์น้องคนนี้จะยืนกรานติดตามเขา กระนั้นฉู่หมิงอวีนคิดมาตลอดว่าไม่ว่าความอาฆาตแค้นกิติ ความทะเยอทะยานก็ช่าง ล้วนเป็นเพียงเรื่องของเขาเอง เขาไม่เคยเอ่ยถึง ยิ่งไม่ยอมให้อีกฝ่ายยื่นมือเข้ามายุ่ง

ทว่าจินเจาเป็นคนหน้าเย็นชาใจอบอุ่น เห็นชัดว่าไม่รู้อะไร แต่กลับเก็บลัษณะเรียบร้อย ฟังสาangkี้ยืนอยู่หน้าประตูห้องรองเขาพร้อมกันกับตนแล้ว ไม่เอ่ยสักคำ แต่โลอย่างรักก็ไล่ไม่ไป สุดท้ายมองเห็นไฟโทสะของฉู่หมิงอวีนจะปะทุแล้ว เขาจึงเอ่ยเสียงค่อย “ศิษย์พี่ ท่านอาจารย์บอกว่าเส้นทางนี้ของท่านยากลำบากเกินไป”

จินเจาจึงได้ติดตามเขาเช่นนี้ จากสนามรบนอกกำแพงเมืองสู่ราชสำนักงดงามโอ่อ่า เขาเหยียบย่ำโคจรกระดุกและวิญญานที่ล่องลับขึ้นสู่ที่สูงที่ละก้าวๆ กลายเป็นผู้บัญชาการที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ เป็นขุนนางประจบสอพลอที่ถูกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์

นี่เป็นสิ่งที่ฉู่หมิงอวีนนึกไม่ถึงเลยจริง ๆ เพราะถึงอย่างไรบนเขาข้างอู่ก็มีคนที่จินเจาหว่านหาอยู่

ปล่อยให้เขาแต่ใจก่อเรื่องวุ่นวาย รับการดูดำและการลงโทษแทนจินเจารักและเอ็นดูอย่างระมัดระวัง ทว่าตู๋เยว่กลับโง่เขลาไม่รู้ตัวแม้แต่บัดนี้

มีเพียงผู้ชมด้านข้างอย่างลู่มิงอวินที่มองออกชัดเจนแจ่มแจ้ง

หลายปีมานี้อย่างมากที่สุดเมื่อมีเวลาว่างจินเจาเพียงแค่ออกไปเยี่ยมเยียนเท่านั้น ไม่กี่วันก่อนอาจารย์ของตู้เยว่ล่งลับ เขาส่งจดหมายมาบอกว่าหลังจากจัดการเรื่องราวเสร็จเรียบร้อยแล้วจะมาหาพวกเขาที่ฉางอัน สองสามวันมานี้ลู่มิงอวินเห็นจินเจาใจลอยบ่อยครั้ง ตอนนั้นก็มีความกังวลถึงบ้านใจขาดกลัว⁶ขึ้นมา

อ้อ บางทีอาจมีรสเปรี้ยว⁷ที่รุนแรงอยู่ด้วยเล็กน้อย

ลู่มิงอวินถูกกระตุ้นความสนใจ วางจอกชาลงแล้วส่งเสียง “อ้อ” ขึ้นมาอย่างมีนัย “ญาติผู้พี่ที่เขาพูดติดปากทั้งวันว่าพบคนพร้อมรอยยิ้ม สุภาพเรียบร้อย รูปโฉมดูหยก จลาตปราดเปรื่อง เชี่ยวชาญทั้งศาสตร์และศิลป์ มีความงามน่าอัศจรรย์คนนั้นนะหรือ” เขาส่งเสียงหัวเราะเยาะ “ข้านี้ก มาตลอดว่าเขาเอาคำที่ตนเองใช้เป็นทั้งหมดมาเรียงต่อกันแล้วแต่งขึ้นมาเสียอีก”

จินเจามองเขาปราดหนึ่ง ไม่ได้เอ่ยต่อ

ลู่มิงอวินหัวเราะอย่างค่อนข้างยินดีที่เห็นผู้อื่นทุกซกจนกระทั่งสีหน้าจินเจาหะมึนขึ้นมาดื้อๆ ถึงกลืนเอาไว้ เขาใช้พัดเคาะไหล่ของจินเจา เอ่ยอย่างสบายอารมณ์ “ได้ถือโอกาสพบหน้าสักหน่อยพอดี นครหลวงตอนนี้ครั้งหนึ่งล้วนอยู่ในมือข้า อีกทั้งเจ้าเป็นถึงหัวหน้าองค์กรทั้งสามพันของข้า ยิ่งกลัวจะพ่ายแพ้ให้คนผู้นั้นรี”

สีหน้าของจินเจาผ่อนคลายเล็กน้อย ส่งเสียงอึมทหนึ่งหนกก็ไม่เอ่ยอะไรอีก

ไม่นานนักตู้เยว่ก็มาถึง เสียงร่ำเร่ดังสุดขีดเอ่ยว่า “ที่นี่แหละ” ดังขึ้นพร้อมกับเสียงผลึกประตู่ ประตูห้องเปิดกว้าง เลี้ยววินาทีที่ได้พบหน้ากัน นอกจากตู้เยว่แล้วทั้งสามคนต่างตกตะลึง

⁶อุปมาถึงการไม่ได้พบสิ่งหนึ่งเป็นเวลานาน เมื่อได้พบอีกครั้ง ใจก็ไม่สงบ หวั่นเกรงว่าจะเกิดบางสิ่งขึ้น ไม่กล้าเผชิญหน้า

⁷อุปมาถึงความหึงหวง ความอิจฉา

“ไม่เจอกันนานเลยนะ!” บนใบหน้าของคนหนุ่มวัยระดับกวางน^๑ ยังคงมีความอ่อนเยาว์อยู่เล็กน้อย ทั้งชุดสีเขียวยังขยับเน้นให้เขาดูอายุน้อยลงอีกหลายปี ตู๋เยว่ทักทายอย่างกระตือรือร้น กลับไม่มีผู้ใดตอบเขาลักคน

หลังจากเห็นผู้มาเยือนชัดเจน จินเจาก็ลุกขึ้นถอยไปอยู่ด้านหลังของฉู๋หมิงอวีนทันที หลบตาลงไม่พูดจา สายตาของฉู๋หมิงอวีนกวาดผ่านตู๋เยว่ไปยังร่างของคนที่อยู่ด้านหลังเขา ริมฝีปากค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้มที่มีความหมายคลุมเครือ

ตู๋เยว่หมุ่นตัวมองตามสายตาของเขาอย่างมึนงง เห็นเพียงสายตาของชูชืออวี่ที่มองตอบฉู๋หมิงอวีนปรากฏรอยยิ้มบางเบาแล้วเช่นกัน “คาดไม่ถึงว่าจะได้พบได้เจอที่นี่”

ฉู๋หมิงอวีนใช้มือเท้าคาง รอยยิ้มค่อยๆ ลึกยิ่งขึ้น “เห็นที่ข้าและใต้เท้าชูจะมีวาสนาต่อกันจริง ๆ”

“หลีกเลี่ยงการเอ่ยถึงวาสนาเถิด”

“นี่พวกท่านสองคนรู้จักกันหรือ” ตู๋เยว่เอ่ยแทรกขึ้นดื้อๆ

“แค่พบหน้ากันบ่อยเท่านั้น” ชูชืออวี่ยิ้มเอ่ย “เพียงแต่ยามเลิกประชุมเช้าวันนี้ได้ให้ฉู่สติเลอะเลือนดิ่งข้าไว้แล้วพูดอยู่หลายประโยค นอกจากนี้ไม่อาจพูดได้ว่าคุ้นเคย”

“สติเลอะเลือนหรือ เขาพูดอะไร” ตู๋เยว่เอ่ยอย่างใคร่รู้

“จะว่าไปก็ทำให้ข้าแปลกใจจริง ๆ สหายที่เจ้าบอกก็คือพวกเขานี่” ชูชืออวี่เอ่ย

“ใช่แล้ว อาจารย์ของข้าและอาจารย์ของพวกเขาเป็นสหายสนิทกัน ล้วนอาศัยอยู่บนเขาซางอู๋ บนเขารับพวกเราสามคนไว้ ตั้งแต่ข้าเรียนวิชาแพทย์ก็รู้จักกับพวกเขาแล้ว เป็นพี่น้องที่ดียิ่ง!” ตู๋เยว่เอ่ยถามอีกครั้ง “เมื่อเขาพูดอะไรหรือ”

^๑ เครื่องประดับศีรษะ ใช้บ่งบอกสถานะยศตำแหน่งของผู้สวมใส่ ในสมัยโบราณเมื่อผู้ชายอายุครบยี่สิบปี จะต้องเข้าพิธีประดับกวางนเพื่อแสดงว่าเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้ว

ชูช้อวี่เคลื่อนสายตากลับไปยังฉูหมิงอวิน “เช่นนี้ต้องขอบคุณได้เท่าที่ดูแลเขาแล้ว”

“ได้เท่าที่ไต่ต้องเกรงใจข้าด้วย” ฉูหมิงอวินตอบด้วยรอยยิ้มน้อมลง

“...ท่านพี่ ท่านขอบคุณเจ้าคนผู้นั้นทำไมกัน” ตูเยว่ก้าวไปด้านหน้าสองสามก้าวแล้วจุดแขนของจินเจา “เขาต่างหากที่ดีต่อข้า ทุกครั้งที่ฉูหมิงอวินร้องแก้อาการเป็นเขาที่ช่วยข้า ขอขอบคุณเขาจึงจะถูก”

จินเจาก็มองหน้าอย่างจนปัญญา ตูเยว่มองรอบๆ ประหนึ่งเพิ่งรู้สึกตัวพลันถามขึ้นอีกครั้งอย่างประหลาดใจ “จินเจา เจ้ามายืนทำไมตรงนี้”

จินเจายังคงก้มหน้าก้มตาไม่ส่งเสียง ชูช้อวี่จึงถลकขุดนั่งลงด้านหน้าไต่อย่างนิ่งเฉย ยกมือขึ้นพลงยืมเอ่ย “งานเลี้ยงของคนกันเองไม่ต้องมากพิธีก็ได้ ในเมื่อเจ้าเป็นสหายของอาเยว่ นั่งลงจะเป็นไรไป”

จินเจาได้ยินคำเรียกนั้นก็ขมวดคิ้วขึ้นโดยไม่รู้ตัว มองทางฉูหมิงอวินอย่างลังเล ฉูหมิงอวินคลี่พัดที่ละข้อก่อนจะหุบเข้าอีกหน หัวเราะเสียงราบเรียบ “ในเมื่อได้เท่าที่ไต่แล้ว เจ้านั่งลงก็มาถึงขั้นสูญสิ้นชีวิตหรอก”

จินเจานั่งลงที่เดิมตามคำพูด ชูช้อวี่ยิ้มบางๆ ไม่พูดจา กลับเป็นตูเยว่ที่ไม่พอใจขึ้นมา “นี่คนแซ่ฉู คำพูดบัดซบพวกนี้ของเจ้าหมายความว่าอะไร พุดราวกับว่าญาติผู้พี่ของข้ากินคนได้”

ฉูหมิงอวินเลิกคิ้วเหลือบตามองไป ตูเยว่ถอยหลังหนึ่งก้าวทันที ยังไม่ทันได้เอ่ยก็ถูกชูช้อวี่ตัดหน้าแล้ว “อาเยว่”

ตูเยว่รีบปิดปากเงียบ นั่งลงด้านข้างชูช้อวี่อย่างเงิบเขียบ

“ข้าคิดคำถามหนึ่งขึ้นมาได้” ชูช้อวี่เปิดประเด็นเมื่อครู่อย่างเรียบเฉย “อาเยว่ถูกส่งไปเรียนวิชาแพทย์ตั้งแต่เด็ก ห่างไกลจากบ้านจนขาดการอบรมสั่งสอน เมื่อพบว่าเขาเรียนสิ่งที่ไม่ค่อยเหมาะสมก็แก้ไขไม่ทันกาลแล้ว เดิมทีคิดว่าสำนักหมอเวทดาปลาและมังกรปะปนกัน^๑ แต่ตอนนี้ดูแล้วได้เท่าที่กับท่านผู้นี้ล้วนไม่ใช่คนหยาบคาย เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

^๑ หมายถึงมีคนเลวและคนดีอยู่ปะปนกัน

“เพราะอาจารย์ของเขาโตแล้วไม่รู้จักโต” ฉูหมิงอวี่นเอ่ยเนิบนาบ

“นี่...” ตู้เยวี่รู้สึกไม่สบายอารมณ์อีกหน หลังจากในสมองเตือนว่า ชูชืออวี่ยังนั่งอยู่ด้านข้างเขาก็ฝืนกลืนคำอุทานของตนเองลงไป “ที่ไหนกัน ข้าเคยพูดกับเจ้าหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือ อาจารย์ข้าจะเป็นคนคึกคักมีชีวิตชีวาต่างหาก”

ฉินเจามองตู้เยวี่ ไม่คิดว่าคำพูดของเขาเหมาะสมนัก

ฉูหมิงอวี่นเหลือบมองเขาด้วยสายตาเฉยเมย

“ท่านพี่ ข้าจะบอกท่านให้ว่าเจ้าแซ่ฉู่คนนี้ไม่ใช่คนดีอะไรหรอก” ตู้เยวี่หันหน้าเอ่ยกับชูชืออวี่อย่างตั้งอกตั้งใจ “อาจารย์ของข้าเคยบอกไว้ ฉูหมิงอวี่นคนนี้ ยามชอบใจเป็นคนพยาน ยามไม่ชอบใจเป็นคนวิปริต”

ฉูหมิงอวี่น “...”

“หมอเทวดาไม่ธรรมดาจริง ๆ” ชูชืออวี่ยิ้มเอื่อยเบา ๆ “แต่ได้ทำฉู่ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ เจ้าเป็นคนอย่างไร ผู้แซ่ชูย่อมรู้ดีแก่ใจ”

ฉูหมิงอวี่นกระตุกมุมปาก ฟังไม่ออกว่าชูชืออวี่ปลอบใจหรือเยาะเย้ยชั่วขณะ

มีเพียงตู้เยวี่คิดเป็นจริงเป็นจัง หัวเราะแล้วเอ่ย “ใช่ใหม่เล่า ข้าเองก็คิดว่าอาจารย์ของข้าช่างน่าชื่น” เขาเกาศีรษะแล้วเอ่ยอีก “แต่ว่านะท่านพี่ ข้าคิดว่าหากกล่าวถึงเรื่องราวจาเชือดเฉือนทำคนอัดอั้นตันใจแล้ว ท่านอาจารย์ยังร้ายกาจไม่เท่าท่าน”

สายตาของอีกสามคนในห้องที่มองทางตู้เยวี่ล้วนค่อนข้างสับสนแล้ว

ตกลงเจ้ายืนอยู่ข้างผู้ใดกันแน่

ฉูหมิงอวี่นและชูชืออวี่ถึงอย่างไรก็ไม่ถือว่าเป็นคนที่พูดคุยนึกแก่งกอปรกับมีตู้เยวี่อยู่ บรรยากาศบนโต๊ะจึงยังนับว่าเข้ากันได้ดี งานสังสรรค์ดำเนินไปได้ครึ่งทาง ฉูหมิงอวี่นและชูชืออวี่พูดคุยเรื่องงานอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดฉินเจาก็มีข้ออ้างพาตู้เยวี่ออกไปพูดคุยตามลำพัง

“เจ้ารู้ไหมว่าญาติผู้พี่ของเจ้าทำงานอะไร” เขาถาม

ตู้เยวี่พยักหน้า “รู้สิ เป็นขุนนาง”

“...แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าศิษย์พี่ทำงานอะไร” เขาถามอีกครั้ง
ตู้เย่วพยักหน้า “รู้สิ เป็นขุนนาง”

“...” ฉินเจา มองเขาพร้อมเงยบงครู่หนึ่งฉับพลัน “ไม่มีอะไรแล้ว
พวกเรา กลับเข้าไปกันเถอะ”

สิ่งที่พวกเขาไม่รู้คือ ในขณะที่พวกเขาสองคนออกจากประตูไปนั้น ฉูหมิงอวี่น
และซูซืออวี่ก็ยุติประเด็นอย่างภาวการณ์การคำ การจัดการสร้างถนนที่อีกก็ยุคก็สมัย
ก็วนมาไม่ถึงพวกเขาโดยไม่ได้นัดหมาย

ลู่นซิงจ็อกสองตัวมองหน้ากันแล้วยิ้ม ยังคงเป็นซูซืออวี่ที่เอียงปาก
ขึ้นก่อน “ได้เท่าฉันนี่เพราะเหตุใดกัน”

“อะไรรี” ฉูหมิงอวี่นเอียงศีรษะเอียงถาม

“อาเย่วบอกระหว่างทางว่ามานครหลวงครั้งนี้ เพราะต้องการเข้าทำงาน
กับสหาย ที่กล่าวนั้นคือได้เท่าฉันนี่”

“ใช่” ฉูหมิงอวี่นเอียงอย่างเหินห่าง “หากรู้แต่แรกว่าการที่เราจะมา
ทำให้เข้าได้พบได้เท่าซู่เป็นการส่วนตัว ข้าจะเรียกเขามาให้เร็วกว่านี้แน่นอน”

ซูซืออวี่ยิ้มบางๆ แต่น้ำเสียงกลับหนักแน่นขึ้นเล็กน้อย “ความสามารถ
ด้านศาสตร์ยาของเขาชั่วรู้แจ้ง ไม่ทำให้ผู้อื่นผิดหวังแน่นอน แต่ถึงอย่างไร
ก็อายุน้อย เขาแยกแยะผิดถูกดีเลวบางอย่างไม่ออก หวังว่าได้เท่าฉันจะคอย
เตือนอยู่ข้างๆ”

“หากได้เท่าซู่ตอบรับข้า ข้าและตู้เย่วก็เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว
เช่นนั้นข้าจะดูแลเขาเป็นอย่างดีแน่นอน” ฉูหมิงอวี่นยิ้มยิ้มพลางเอ่ย

“เรื่องขบขันเหล่านี้ให้แล้วไปเถิด” ซูซืออวี่มองเขา “ข้าดูออก เจ้าเอง
ก็ไม่คิดให้อาเย่วเข้าใจความสัมพันธ์ของพวกเราผิด”

ฉูหมิงอวี่นสบสายตาของเขาพลางย่นคิ้ว “คำพูดนี้ของเจ้าคือโทษซ้ำว่า
ไม่บอกเขาใช่หรือไม่” ก่อนจะเอ่ยปรึกษาอย่างจริงจัง “ไม่ใช่เพราะข้ากลัวเจ้า
อายุแล้วเดินหนีอีกหรือไร ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อีกเดี๋ยวเมื่อตู้เย่วกลับมาข้าจะ
บอกเขา เป็นอย่างไร”

ซูซื่ออวี๋หลูปตาลงแล้วยิ้มบาง ๆ น้ำเสียงยังคงราบเรียบจับอารมณ์ไม่ออก “นี่ได้ทำจูไม่คิดจะตอบคำถามของข้าตรงๆ แล้วหรือ”

ฉู๋หมิงอวี่นถอนหายใจเบาๆ ยกจอกชาเอ่ย “ทุกประโยคของข้าเห็นชัดว่ามีความจริงใจ”

ซูซื่ออวี๋ดื่มชาไปพลาง เคลื่อนสายตามองถนนสายยาวที่โคมไฟส่องสว่างด้านนอกหน้าต่างไปพลาง

ยอติเยียม ตอนนี้แม้กระทั่งประโยคเดียวก็คุยต่อไม่ได้แล้ว

ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงเปิดประตูดังขึ้น ตอนนี้ซูซื่ออวี๋จึงถอนสายตาทกลับมา เอ่ยกับตู้เยวี่ที่ตามอยู่ด้านหลังจินเจา “ฟ้ามืดแล้ว อาเยวี่ พวกเรากลับกันเถิด”

จินเจาคว้าแขนของตู้เยวี่ไว้ตามลัญชาตญาณทันที จ้องมองซูซื่ออวี๋อย่างระแวดระวัง

ตู้เยวี่มองจินเจาอย่างแปลกใจครู่หนึ่งถึงเอ่ยกับซูซื่ออวี๋ด้วยความมั่นใจ “ท่านพี่ ความหมายของท่านคือให้ข้ากลับพร้อมท่านนั้นรึ”

“ใช่” ซูซื่ออวี๋สบตากับจินเจาปราดหนึ่ง ในใจเข้าใจขึ้นมาสองสามส่วน ก่อนเคลื่อนสายตาดอกแล้วเอ่ยต่ออย่างไม่วีติ “หากต้องการหาอะไรทำจัดการแทนเจ้าได้เช่นกัน โยต้องรบกวนได้ทำจู”

“ข้าไม่คิดว่าเป็นการรบกวนนะ” ฉู๋หมิงอวี่นกวาดสายตามองซูซื่ออวี๋ด้วยสีหน้าประดัดบรอยยิ้ม “ได้เท่าที่ข้าทักหาญน้ำใจข้าถึงเพียงนี้เพื่ออะไรหรือ”

ซูซื่ออวี๋ทำหูทวนลม

ตู้เยวี่เกาศีรษะ “ไม่ต้องหรอก ข้ารับปากพวกเขาแล้ว ไม่อาจผิดคำพูดได้” เขาเพิ่งกล่าวจบก็ราวกับกลัวว่าซูซื่ออวี๋จะไม่พอใจจึงรีบเอ่ยเสริม “ถึงข้าอยากไปอยู่เล่นกับท่าน แต่ว่า...หากท่านแม่ของข้ารู้เข้าคงตำหนิข้ายังต้องพูดว่าข้าเอาแต่สร้างปัญหาให้ท่านทั้งวันเป็นแน่”

ซูซื่ออวี๋เงยลงชั่วขณะ เห็นสีหน้าอีกฝ่ายลำบากใจจริงๆ จึงหัวเราะเสียงเบา “ก็ได้” เขามองฉู๋หมิงอวี่นแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกำชับตู้เยวี่อีกครั้ง “แต่หากมีปัญหาอะไร ก็มาพบข้าได้ทุกเมื่อ”

“หากเขามีปัญหา ฉันเจาคงรีบออกหน้าช่วยก่อน ส่วนใหญ่คงไม่
รบกวนถึงได้เท่าซู่” จู๋หมิงอวี่นเอ่ยเนิบนาบ

“...” ซู่ชื้ออวี่นหันกายมามองจู๋หมิงอวี่น ยิ้มเอ่ย “มีได้เท่าजूอยู่ข้างอ้อม
วางใจ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้แซ่ซู่ก็ขอตัวลา”

จู๋หมิงอวี่นยิ้มทอหทัย “เจอกันพรุ่งนี้นะ”

ซู่ชื้ออวี่นตอบรับอย่างไม่สะทกสะท้าน

เห็นได้ว่าความนิ่งเฉยของผู้ตรวจการไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปเทียบเคียงได้

การจัดวางทั้งด้านในด้านนอกของเรือนปรุงยาภายในจวนผู้บัญชาการ
ดำเนินการโดยจินเจาทั้งหมด ตู๋เยว่เดินวนอย่างเบิกบานใจหนึ่งรอบ แน่نون
ว่าพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง จู๋หมิงอวี่นทอดอกมองอยู่ด้านข้างครู่หนึ่ง ทักทาย
แล้วก็หมุนกายกลับเรือนหลัก ตู๋เยว่เห็นท่าที่นั่นก็รีบรุดหน้าไปทันที ตามติด
ไม่ห่างจนถึงโถงหลัก

จู๋หมิงอวี่นหันหน้ากลับมามองตู๋เยว่ที่เดินตามตนเองมา ก่อนจะมอง
จินเจาที่เดินตามตู๋เยว่ แล้วเอ่ยเสียงหงุดหงิด “มีอะไร”

“มีเรื่องที่ยากบอกพวกเจ้าสองเรื่อง” ตู๋เยว่เอ่ย

จินเจาเอ่ยอย่างแปลกใจ “อะไรหรือ”

ตู๋เยว่ลั้งเลอยู่เนิ่นนาน ก่อนเอ่ยเสียงเบา “ท่านอาจารย์ไปห้ลี้จากไป
แล้ว ในวันที่ฝงศพอจารย์ของข้า”

จู๋หมิงอวี่นตกใจ มองท่าทางตกตะลึงของจินเจา แล้วหมุนกายนั่งลง
“อืม แล้วอะไรอีก”

“ท่านอาจารย์ไปห้ลี้ให้ข้าฝงเขาไว้กับอาจารย์ของข้า บอกว่าไม่ต้อง
แจ้งให้พวกเจ้ากลับไป แต่มีคำพูดประโยคหนึ่งที่เขาให้ว่านให้ข้าบอกกับเจ้า”
ตู๋เยว่มองจู๋หมิงอวี่น

มือข้างหนึ่งของจู๋หมิงอวี่นกำขมับ หลับตาเอ่ยตอบรับเบาๆ “อืม”

ตู๋เยว่สองจิตสองใจครู่หนึ่ง มองสีหน้าภายใต้เงามืดที่ปิดบังอยู่ของเขา
ไม่ชัดเจน ทำได้เพียงเอ่ยอย่างขัดถ้อยขัดคำด้วยความระมัดระวัง “เขาบอก

ให้ท่านระวังตัวให้ดี”

ฉู๋หมิงอวี่นหลับตา หัวเราะเบาๆ อย่างรวดเร็วหนึ่งที ไม่มีคำพูดอื่นใดอีก

ตู้เยว่ค่อนข้างทำอะไรอะไรไม่ถูก เขาเพียงส่งสาร ไม่รู้ความหมายที่อยู่ในคำพูด ไม่รู้ว่าควรรับมือกับการโต้ตอบเช่นนี้ของฉู๋หมิงอวี่นอย่างไร ในที่สุดจินเจาก็ได้สติกลับคืนมา มือของเขาแตะไหล่ตู้เยว่ ปรับน้ำเสียงของตนเองให้นุ่มนวล “บนเขาซางอู๋มีเจ้าคนเดียวหรือ”

ได้ยินคำพูดนั้น ภายในใจของตู้เยว่พลันรู้สึกหนาว เสียงสะอื้นที่อดกลั้นไว้ในที่สุดก็ผ่นทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาออกแรงพยักหน้า “ท่านอาจารย์ไปหาลี้ไม่ชอบผู้คนโหวกเหวก ข้าเองก็ไม่อยากให้คนอื่นขึ้นเขา”

จินเจาตอบหัวของเขาเบาๆ เอ่ยเสียงค่อย “เจ้าทำได้ดีมาก”

สัมผัสบนศีรษะอบอุ่น ตู้เยว่ก็ตวาดหัวตากลั่นน้ำตาไว้ พยายามฉีกยิ้มออกมา “ท่านอาจารย์ชอบต้นอู่ถึง ข้าจึงปลูกไว้ข้างหลุมศพหนึ่งต้น เช่นนี้ต่อให้พวกเราสามคนไม่อยู่ ก็สามารถบังลมบังฝนให้พวกเขาได้”

จินเจาก็มหันมามองเขา แวตาเผยความอ่อนโยนเล็กน้อยออกมาอย่างไม่รู้ตัว ตู้เยว่มองไม่เห็น เพียงแต่จู่ๆ เห็นว่าฉู๋หมิงอวี่นไม่ส่งเสียงอยู่นาน หัวใจก็กลั่นลานรีบาประเด็นอีกครั้ง “อ้อจริงสิ คนแซ่ฉู๋ นี้ เรียกเจ้าอยู่นะ เจ้ากับท่านพี่ของข้าความสัมพันธ์ไม่ค่อยดีใช่หรือไม่” อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ไม่ได้โง่ม บรรยากาศหลังจากกลับเข้าห้องฝึกปฎิบัติไปย่อมรู้สึกได้

ฉู๋หมิงอวี่นลืมตาครึ่งหนึ่งอย่างเกียจคร้าน “นั่นหรือ ข้าคิดว่าดีมากนะ” ทันใดนั้นตู้เยว่ก็คิดถึงคำถามคลุมเครือของจินเจา จึงเอ่ยหยั่งเชิง “เจ้าและญาติผู้พี่ของข้า ฐานะไม่ลงรอยกันใช่หรือไม่”

ฉู๋หมิงอวี่นหัวเราะเบาๆ ไม่สนใจเขา

“หากเป็นเช่นนั้นจริง...” สีหน้าตู้เยว่เต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ “พวกเจ้าทั้งสองล้วนเป็นพี่น้องที่ดีที่สุดของข้า ญาติผู้พี่ก็ดูแลข้าตั้งแต่เล็กจนโต ข้าเลือกไม่ได้ ต่อให้วันหนึ่งพวกเจ้าสองฝั่งต่อสู้กันขึ้นมา ข้าต้องช่วยทั้งสองฝั่งแน่นอน...” น้ำเสียงเบาลงเรื่อย ๆ ตู้เยว่ก็ระอึกกระอ่วนอย่างที่ไม่เคยครั้งจะรู้สึก

จึงยอมแพ้เสียเลย “ข้ายังต้องกลับไปดูเรือนปรุงยา!” พุดจบกก็หันหน้าวิ่งไป

ภายในห้องโถงเจียบลง ฉินเจาเห็นเงาของตู้เยว่หายลับไปแล้วจึงหันหน้ากลับมาถาม “ศิษย์พี่! แล้วต่อไปพวกเราจะต้องจัดการกับชูชืออวี่อยู่หรือไม่”

“เหตุใดจะไม่” ฉูหมิงอวี่นถามกลับ “แค่ความสัมพันธ์ฉันญาติพี่น้องเท่านั้น คุ่มคำพอให้เป็นอุปสรรค”

“แต่ว่าตู้เยวี่...”

“อย่างมากแค่เหลือชีวิตชูชืออวี่ไว้ ไม่ละอายต่อตู้เยวี่ก็พอแล้ว” ฉูหมิงอวี่นมองเขา นัยน์ตาทอแสงเย็นเยือกเล็กน้อย “หรือเจ้าต้องการเกลี้ยกล่อมให้ข้าล้มเลิก”

ฉินเจาเจียบลพร้อมส่ายหน้า สิ่งที่เขารู้ทั้งหมดมีมากกว่าตู้เยวี่ไม่มากนัก บทสนทนาวกวนของท่านอาจารย์และศิษย์ที่เขาเองก็ไม่เข้าใจเช่นกัน ถึงแม้ฉินเจารู้จักฉูหมิงอวี่นมาหลายปี หลายครั้งหลายครากลับยังคงเดาความคิดของอีกฝ่ายไม่ออก เช่นเดียวกับในตอนนี เขาดูความผิดปกติของฉูหมิงอวี่นออก ทว่าไม่รู้ฝ่ายหลังคิดอย่างไร ยิ่งไม่มีทางพูดคุยคลายความกังวล

“ศิษย์พี่...”

“เจ้าได้ยินแล้วหรือยังว่าเมื่อครู่ตู้เยวี่พูดอะไร” จูๆ ฉูหมิงอวี่นก็เอ่ย

ฉินเจามองเขาอย่างเป็นกังวล เอ่ยคำใดไม่ออก ทำได้เพียงตอบรับทื่อๆ “ได้ยินแล้ว”

ฉูหมิงอวี่นวางมือลง “พวกเจ้าทั้งสองล้วนเป็นพี่น้องที่ดีที่สุดในตัวของข้า เจ้าเป็นพี่น้องที่ดีที่สุดในของเขา” ฉูหมิงอวี่นอดเพ่งมองฉินเจาไม่ได้ “พี่น้องที่ดีที่สุดในของตู้เยวี่ เจ้าวางแผนจะให้เด็กโง่เขลาคนนั้นรู้ว่าเจ้าไม่อยากเป็นแค่พี่น้องของเขาเมื่อไร”

“...” ฉินเจาคิดไม่ถึงกับคำถามนี้ เขาหลบตาลง เอ่ยอย่างสงบนิ่ง “ข้าไม่ต้องการบีบบังคับเขา รอเขารู้ด้วยตนเอง ให้เขาตัดสินใจ”

“เจ้าต้องการรอให้คนสมองไร้แก่นอย่างเขารู้เอง คาดว่าลูกของเขาคงเรียกเจ้าว่าท่านลุงได้แล้ว”

ฉับพลันมือที่ย่อนลงข้างลำตัวของฉินเจาก็กำหัดแน่น เขาชะงัก

ครูหนึ่ง ยังคงเอ่ย “ข้าไม่ต้องการบีบบังคับเขา”

ฉู๋หมิงอวี่นมองเขาเงิบๆ ทันใดนั้นก็เอ่ยอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเมื่อครูข้าคิดอะไรอยู่”

“อะไรหรือ” ฉินเจาเงยหน้าทันที

มองเห็นเพียงฉู๋หมิงอวี่นเอ่ยอย่างมั่นใจยิ่ง “เจ้าเป็นคนสมองไร้แก่น ตู๋เยวี่เป็นคนสมองไร้แก่น เจ้าคิดว่าพวกเจ้าสองคนใครไร้ทางรักษามากกว่ากัน”

ฉินเจา “...”

เมื่อครูเขาเป็นห่วงคนประเภทนี้ทำไมกัน ฉินเจาหมุนตัวเดินจากไป
ฉู๋หมิงอวี่นหัวเราะอยู่ด้านหลังของเขอย่างค่อนข้างเบิกบานใจ

จนกระทั่งเงาของฉินเจาหายไป รอบด้านไร้ซึ่งสัมผัสเสียงของผู้อื่น
เสียงหัวเราะของฉู๋หมิงอวี่นจึงละลายหายเข้าไปในผืนราตรีว่างเปล่า แผ่วเบา
ลงเรื่อยๆ ก่อนกลายเป็นเสียงทอดถอนใจในท้ายที่สุด

“...ระวังตัวให้ดีๆ” ฉู๋หมิงอวี่นแบมือออก มองดูลายมือของตนเอง
ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองแสงเย็นเยือกของดวงดาวบนท้องนภาที่ไร้ขอบเขต
ด้านนอก “แต่ไหนแต่ไรมาข้าล้วนรู้แจ้งอย่างยิ่ง”

คนหนึ่งกุมอำนาจทางการเมือง คนหนึ่งกุมอำนาจผู้ตรวจการแผ่นดิน
คนหนึ่งสร้างเป็นพวกตัดแขนเสื้อเพื่อเข้าหา

คนหนึ่งหลีกหนีหน้าพวกตัดแขนเสื้อ ทว่ากลับตัดแขนเสื้อเสียเอง

เมื่อสติปัญญาปะทะรอยเล่ห์ในเกมส์อำนาจแห่งราชสำนัก

อุโมงค์มัจจุรียุคใหม่ ที่เอาแต่รุกไล่ตามจับ **ซูซึเอวี่**

เจอน้ำอึกผ่ายเป็นท้องหยอดคำหวานด้วยมีแผนการบางอย่างอยู่ในใจ

เขาจะทำให้จิตใจของผู้ที่ได้ขึ้นชื่อว่าเฉยชาและมั่นคงนี้

มีอันต้องสั่นคลอนเพราะคำพรวดพลอดทุกคราที่เจอน้ำ

จนทลายฉายาบุรุษไร้ใจได้หรือไม่

หรือแผนโค่นล้มจะกลีบกลายเป็นแผนพิชิตรัก

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5358-7

9 786161 853587

กดลองอ่าน

Typography: Beping

ราคาชุดละ 790 บาท